

Det her forslag handler om at lave en mindre skattenedsættelse, end vi havde håbet at kunne gennemføre. Vi er fra radikal side ikke spor glade for det her lovforslag, men vi finder, at det er nødvendigt for at skærme statens indtægter. Der er lavet nogle forhandlinger med de kommunale og amtslige organisationer, som gerne skulle have holdt til, at man ikke fik forhøjede skatter i amter og kommuner, men det er desværre ikke tilfældet.

Hr. Per Kaalund nævnte, at han selv havde været med til adskillige af den slags forhandlinger i sin tidligere karriere. Jeg kan kun sige, at det er prisen, vi betaler for at have et decentralt politisk system her i Danmark. Vi har kommuner og amter, som selvstændigt kan udskrive skatter, og vi kan i realiteten ikke gennem aftaler med Kommunernes Landsforening eller Amtrådsforeningen binde den enkelte kommune. Den må prøve at skele til aftalen, og den kan prøve at gøre sit bedste, men vi kan ikke binde den enkelte kommune. Derfor er vi nødt til at have en eller anden form for modforholdsregler, når der sker højere skattestigninger, end vi egentlig havde aftalt.

Det er de kendsgerninger, vi må bøje os for. Hvis det var anderledes, skulle vi herinde fra centralt hold diktere, hvad kommuneskatten skulle være i samtlige kommuner, og hvad amtsskatten skulle være i samtlige amter, og så var der jo ingen grund til at have hverken kommunalbestyrelser eller amtsråd. Det er de barske realiteter, det er dem, vi må arbejde under, og derfor støtter Det Radikale Venstre forslaget.

Kim Behnke (FP):

Da regeringen gennemførte den seneste skatte-reform, var vi mange, der betvivlede, at det nogen sinde ville blive til andet end en skatte-omlægning. Det tog regeringen på daværende tidspunkt meget fornærmeligt op. Specielt regeringens finansminister skældte mange ud her fra talerstolen – herunder undertegnede – for når regeringen havde lavet sådan et projekt, så agtede den selvfølgelig at gennemføre det og indfri de løfter, der var blevet givet.

En af de ting, jeg selv på det tidspunkt gjorde opmærksom på, var, at det bilag, der var til aftalen – der var et bilag, hvor man opgjorde de forskellige kommunale skatter – jo kunne blive udhulet eller det modsatte ganske mange gange undervejs, eftersom kommunerne ganske rigtigt, som fru Elisabeth Arnold har beskrevet det, frit og næsten uhindret kan sætte deres skatter

op – eller ned; det er der nemlig også enkelte kommuner der præsterer. Men jeg tror ikke, at der efterhånden er ret mange, der er i tvivl om, at vi havde ret, da vi betvivlede, at skattereformen ville få til resultat, at der ville blive tale om reelle skattenedsættelser.

Der er nok nogle, der i 1995 og måske stadig væk en lille smule i 1996 har lidt fornøjelse af skattereformen. Men som det er blevet opgjort i Jyllands-Posten så sent som i går, på side 2, så viser det sig nu, at man taler om, at en ganske almindelig familie får et tab i størrelsesordenen 7.000 kr. Det får den, fordi kommunerne forhøjer deres skatter og der sker nye ejendomsvurderinger, som betyder en forhøjelse på 10 pct. eller nogle steder endda på 15 pct. Det betyder, at lejeværdien af egen bolig stiger, og det betyder, at grundskatterne stiger. Alt sammen noget, der er med til at udhule økonomien for den almindelige familie.

Som jeg har sagt så mange gange tidligere fra denne talerstol: I min og i de fleste andre danskeres tegnebog er der kun ét rum. Om det er borgmester Thorkild Simonsen, der kommer og henter pengene gennem forhøjede kommuneskatter i Århus, eller det er skatteministeren, der henter pengene, er min tegnebog uinteresseret i. Det, den bare kan konstatere, er, at det eneste, der efterhånden er deri, er lommeuld, for resten har kommunen, staten og amtet hentet.

Det forslag, som vi nu har til behandling, er jo bare en fuldbyrdelse af hele den situation, vi har haft omkring det, at skattereformen ikke lagde op til reelle skattelttelser. 300 mio. kr. ekstra vil man kradse ind ved at ændre det skrå skatteloft.

Man gør i bemærkningerne opmærksom på, at det jo nærmest er en ubetydelighed, og vi hørte også den socialdemokratiske ordfører, hr. Kaalund, sige, at det kun lige er i 1996. Jamen hvorfor skal vi tro på, at det bliver resultatet, når de forudsætninger, der lå til grund for regeringens skattereform, er blevet brudt? Hvorfor skal vi tro på hr. Kaalund i dag, når han siger, at det her kun er i 1996, for i 1997 er man på banen igen, og så skal man nok sørge for at nedsætte det skrå skatteloft, som det oprindeligt var aftalt?

Vi tror ikke på det. Vi tror på, at regeringen også på det tidspunkt har 117 argumenter for, at man nu lige er nødt til endnu en gang at lave skatteforhøjelser. Det kom jo tydeligst frem i SF's ordførertale, at det her er et rent misundelsesforslag; Uha, der er nogle mennesker, der tjener nogle penge, uden at de bliver flået fuldstændig i skat, og det er dog forfærdeligt!